

Οι «Διδασκouroi» επινόησαν, αυτή τη φορά, μιάν ιστορία δραματικώτερη απ' το συνηθισμένο. (Λέμε «απ' το συνηθισμένο», γιατί κάθε κωμωδία είναι ένα δράμα απ' τη φαιδρή του μορφή). Θέμα τους, σήμερα, είναι ο γεροντικός έρωτας, το όψιμο πάθος, που δίνει στην «έρωμένη» κάθε λαβή για έκμετάλλευση και στον «έρωντα» όλες τις ευκαιρίες για να γελοιοποιηθῇ... Θέμα που το έχουν, άλλωστε, χρησιμοποιήσει όλοι οι κωμωδιογράφοι του κόσμου, απ' τον Αριστοφάνη ως την «Κομμέντια ντελλ' ἄρτε» κι' απ' το Μολιέρο ως τον Ρουσσέν. 'Ο Σακελλάριος κι' ο Γιαννακόπουλος το εκμεταλλεύονται με το δικό τους γνώριμο τρόπο: για να γράψουν ένα «χρυσό ρόλο» στα μέτρα του Βασίλη Λογοθετίδη. 'Ο ρόλος αυτός, αν και σε πλαίσια κωμωδίας, διατηρεί πολλήν απ' την αρχική δραματικότητα του. Γιατί ο ήρωάς τους είναι περισσότερο συμπαθητικά αξιολύπητος παρά γελοῖος. Τὰ πρόωρα γεράτια κι' ἡ αυτοεγκατάλειψή του στην Α' Πράξη, ἡ ἀποκάλυψη τοῦ ἄθλιου παιχνιδιού που ἡ «Ἐκείνη» τοῦ ἔπαιξε στην Γ', είναι καταστάσεις που δὲν ἀφήνουν πολὺ περιθώριο για κωμικοποίηση— καθὼς μάλιστα οἱ συγγραφεῖς, στην Γ' ἰδιαίτερα Πράξη, περιορίζονται στην ἀπότομη «ἀποκάλυψη» που ὁδηγεῖ κατ' εὐθείαν στη λύση, χωρὶς νὰ στηρίζουν σ' αὐτὴν καινούργιες φαιδρές περιπλοκές. Ἔτσι, τὸ κωμικὸ τους «πυροβολικὸ» συγκεντρώνει τὰ πυρὰ του προπάντων στὴ Β' Πράξη, ὅπου ὁ θεατὴς παρακολουθεῖ τὶς ἀληθινὰ ἀστεῖες προσπάθειες τοῦ ἥρωα νὰ «ἀνανεωθῇ», μὲ ἄξονα τὸ γουστόζικο πραγματικὸ εὔρημα τοῦ καπέλλου.

Τὸ ἔργο προσφέρει μιὰ λαμπρὴ εὐκαιρία στὸν Βασίλη Λογοθετίδη ν' ἀναπτύξῃ τὴ σπάνια τέχνη του. Μιὰν εὐκαιρία, μάλιστα, ὄχι συνηθισμένη, γιατί ὁ Λογοθετίδης παίζει ἐδῶ δυὸ ρόλους: Καὶ πῶς τοὺς παίζει! Πῶς πλάθει τὸ «γεροντάκι» τῆς ἀρχῆς, ἀπογοητευμένο, πικραμένο, πεισιθάνατο, που ἔχει βάλει κιόλας τὴ λέξη «τέλος» στὴ ζωὴ του. Καὶ πῶς μεταμορφώνεται, ἔπειτα, σὲ ὄψιμο κόκκορα, μὲ τὶς τελευταῖες ἀναλαμπές σφρίγγους, μὲ «δυναμισμό» καὶ ἰδεαλισμὸ ὁλότελα νεανικούς, που ἐνῶ εἶναι φαιδρότατοι, δὲν τοὺς ἀφήνει ποτὲ νὰ γίνουν γελοῖοι. Γιά μιὰν ἀκόμα φορά, ὁ κορυφαῖος κωμικός μας ἔδειξε ὄχι μόνο τὴ δύναμη ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνθρώπινο βάθος τοῦ ταλέντου του...

Οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ θιάσου του διεκπεραιώνουν μ' ἐπιτυχία τὸν προορισμὸ τῶν ρόλων τους: νὰ δώσουν δηλ. εὐκαιρίες στὸν ἥρωα ν' «ἀναπτυχθῇ». Ἡ Ἰλὶα Λιδυκοῦ παίζει μὲ νωχέλεια τὴν Κίρκη, ἡ Σμάρω Στεφανίδου εἶναι μιὰ «θεία - ξυράφι», ὁ Εὐαγγ. Πρωτοπαπᾶς ἓνας συμπονετικὸς φίλος, ἡ Ἄννα Μπράτσου κι' ὁ Ἡλίας Σταματίου δυὸ πειστικὰ «διαμαρτυρόμενοι» γόννοι τοῦ ὄψιμου Ἑρωτιδέα, ἡ Ἄννα Ρούσσου κάνει μερικὰ γουστόζικα «περάσματα» κι' ὁ Γιώργος Βρασιδανόπουλος κι' ἡ Μαίρη Χρονοπούλου ἀνταποκρίνονται ἱκανοποιητικὰ στὴ «βοηθητικὴ» ἀποστολή τους.